

LBRIS

We know
books

PROIECT CO-FINANȚAT DE:

RADU DINULESCU

DIVERSIUNE
în eter

Romanul unei generații

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2022

Cuprins

<i>Cuvântul meu</i>	7
VOLGA NEAGRĂ	11
GALAȚI, 1966	17
Strada în formă de U.....	17
Prima zi de școală	23
Televizorul	28
Sex și vin și muzică populară.....	31
GALAȚI, 1967	35
Sub masă.....	35
Rusoaicele	41
Ghiozdanul.....	47
Baia	51
Sveti, '67	55
Disco Club.....	59
Tata	64
Grotă Partizanilor.....	68
Gura bate curul	74
Cu capul în nisip și cu fruntea sus.....	79
Cetățeanul.....	83

Sânta Mărie	86
Tăcerea e de aur	98
Table și tăblițe	102
Lecția de limba rusă	110
Bradul de Crăciun	118
Bonaparte	124
GALAȚI 1968	128
Cerbul de aur	128
Frumoasa Cici	132
1 Mai... muncitoresc	135
Plicul	140
Vremurile se schimbă	144
Colegul de bancă	146
Bicicleta	150
Neamțul care a salvat combinatul	153
Singur cu trenul	158
O tragedie mehedințeană	163
Despre Alfa și LP-uri	177
Logodnicul chel	183
Lecția de metalurgie	187
Pâine, vin și brânză	192
Călătorie spre centrul pământului	194
Cine știe... nu câștigă nimic	199
Ana Karenina	201
Școala Sorbonei	207
Jocul dragostei și-al dependenței	211
Trocul	218
Revelion la Miliție	224

GALAȚI 1969	230
Cici, Blood & Tears.....	230
Ciombe.....	237
Eros și Thanatos.....	240
Un pas mic.....	245
Libertatea „Metronomului”.....	252
Prietenul meu cel mai bun	258
Dan Spătaru	260
Vârtejul.....	266
Unhappy girl.....	272
The Artist.....	282
Decretul 770	287
Interogatoriul.....	290
„Să nu vă plângeți”.....	297
Disk pack removable	304
Macarale	312
GALAȚI, 1970	316
Premiera.....	316
Sora mea	321
Ape și goluri	329
Aventuri la Marea Neagră.....	332
24 de ore	338
Gaudeamus.....	345
Metronom în libertate.....	356
Cu inima în România.....	361
<i>Dialoguri cu Emilia M.</i>	379

Volga neagră

La începutul lui octombrie 1969, într-o dimineață friguroasă, când lumea se purta deja la palton sau canadiană groasă iar în clasă copiii încingeau bătăi cu fulare împletite, în fața porții de la Școala Generală nr. 6 din Galați opri, lângă trotuar, o Volgă neagră cu număr mic. Practic, în fața școlii nu exista nicio parcare; prea puține mașini erau prin cartier în vremurile acelea și copiii veneau la școală, în general, neînsoțiți sau, din când în când, cu câte un bunic de mână.

Motorul mașinii se opri și toate portierele se deschiseră aproape în același timp. Coborâră doi bărbați îmbrăcați în haine lungi de piele, o doamnă în rochie lungă, neagră, peste genunchi, și cu o scurtă de piele maron și șoferul numai într-un pulover de lână.

Șoferul rămase lângă mașină și își aprinse o țigară fără filtru iar cele trei persoane o porniră spre școală, după ce trântiră cu putere portierele sovietice. Unul dintre bărbați ducea cu el o geantă de piele neagră și rămase la un pas în urma celorlalți doi, care înaintau unul lângă celălalt, aproape în cadență. Trecând de poarta școlii, femeia aruncă o privire în jur și remarcă imediat:

- Îngrijită!
- Da... E o directoare bună aici!
- Nu e nevasta procurorului Tulică?

— Ba da. E profesoară de rusă.

— E bine...

Șoferul se așează pe banchetă și, ținând mâna stângă afară din habitacul, ca să nu intre fum, cu dreptă dădu drumul la radioul mașinii, pus pe un post cu muzică populară. Șefului cel mare nu-i plăcea nici mirosul de fum de țigară în mașină și nici muzica populară. El asculta Beethoven... La drumuri lungi Ghiță îi mai spunea:

— Tovarășu' comandant... pe mine mă adoarme ăsta!

— Doamne ferește, Ghiță!

— Păi vedeți...

— Hai pune de-a ta! Dar încet... încet... te rog!

Ghiță punea pe postul lui și parcă avea mai mult chef de condus. Șeful însă... moțăia în spate! Se întorcea către el, când vedea că i se închid ochii:

— Doamne, șefu'... eu nu vă înțeleg! Eu acum aș dansa aici și aș pocni din degete și aș chiuii!

— Hai lasă! Uită-te acolo... în față!

— Mă uit, tovarășu' comandant!

— Uită-te de două ori!

Cei trei urcară cele câteva trepte de la intrarea principală, încadrată de jgheaburi mari cu flori încă înflorite, atârinate de balustradele de metal, și intrară în școală.

Cancelaria era chiar vizavi de intrarea principală, așa că nu le fu greu să se orienteze. Cum ușa era deschisă, traversară sala mare a cancelariei, care acum era goală, și se îndreptară spre o ușă capitonată, deasupra căreia scria Secretariat și Direcțiune.

Ușa de la secretariat era, la rândul ei, deschisă iar la biroul secretarei, în fața mașinii de scris greoaie și negre, se afla Maricica, nepoata de la Fărțănești a procurorului Tulică.

— Bună ziua, bună ziua... Ați venit...

— Bună ziua, tovarășă!

— Tovarășa directoare vă așteaptă...

Pe vremea aceea, în școală era cald. Cei trei se debarasară de harnașamentele lor negre și amenințătoare din piele groasă și le atârnară în

cuierul care se aplecă într-o parte sub greutate. Maricica deschise ușa direcțiunii și cei trei intrară înăuntru, femeia, bărbatul și apoi cel cu servieta. În urma lor, Maricica întrebă discret:

— Cafea? Și apă?

Apoi veni în secretariat și porni operațiunea de pregătire a protocolului pentru musafirii directoarei, care veniseră cu Volga neagră.

În interiorul biroului doamnei Tulică, o femeie extraordinar de frumoasă și zdravănă, rusoaică de peste Prut, cei trei musafiri se așezară la masa de protocol. Directoarea se întoarse către radioul care transmitea în surdină o muzică populară ucraineană, cu celebrele voci de cap ale femeilor de prin zona Niprului, și-l dădu mai încet, lăsându-l aproape în surdină. Apoi își părăsi locul. Știind că are de-a face cu trei persoane importante, i se păru normal să nu le vorbească de la înălțimea pe care i-o conferea un birou cu telefon pe el. Se așezară cu toții la masa de protocol.

— Am fost anunțată de la Inspectoratul Școlar că veți veni.

— Da.

— Bănuiesc că este ceva important...

— Nu neapărat... O legendă...

— O legendă?

— Așa spunem noi... De fapt... un exercițiu, tovarășă directoare...

— Un exercițiu?

Până acum vorbise bărbatul care, după atitudine, părea a fi cel mai mare în grad. Acesta se gândi că, totuși, chestiunea fiind relativ delicată, și fiind vorba despre elevi... în fine, despre niște copii, s-ar rezolva mai bine între tovarășe...

— Tovarășă Pascu... Te rog să explici dumneata mai departe.

— Da.

După o mică pauză, în care își potrivi ținuta, tovarășa Pascu începu:

— Tovarășă directoare... E o indicație care vine, pe linie de partid, direct de la București. Va trebui să organizăm un concurs în școală, cu tema „Prietenului meu cel mai bun”.

— Interesant!

— Copiii vor trebui să scrie o... mică compunere pe acest subiect.

— Toți copiii? Adică și cei din ciclul primar?

— De fapt, pe noi ne interesează cei de la clasa a cincea în sus.

Aici interveni din nou bărbatul cel mare în grad:

— Dar, ca să nu creăm suspiciuni și discuții inutile, nici printre tovarășii învățători sau profesori și, mai ales, în rândul tovarășilor părinți... vor trebui să facă acest lucru și cei de la clasa a treia în sus. Practic, toți cei care știu să scrie... cât de cât bine.

Tovarășa Tulică era obișnuită cu tot felul de povești legate de cei de la Securitate și de „legende” lor, mai ales din ceea ce mai scăpa soțul ei, pe la câte un chef între prieteni și după câteva șprituiri, dar până acum aceștia nu năvăliseră prin școli. Trebuia, deci, să fie ceva foarte serios...

— Și ce vom face cu lucrările?

— Vor fi strânse și trimise la București.

— Deci, este totuși ceva serios... la mijloc.

Aici tovarășa Pascu dori să preia din nou discuția, dar intră Maricica de la Fărțănești cu o tavă cu cafele, zahăr, o ceașcă de lapte și o carafă cu apă.

Maricica își făcu datoria până la capăt și puse pe masă șervețele, pahare pentru apă și câteva lingurițe de metal, toate din dulapul tovarășei directoare.

Pe tot timpul acestei operațiuni, nimeni nu scoase o vorbă, numai la radio se auzeau, foarte discret, vocile inimitabile ale femeilor de pe malul Niprului. Cei trei musafiri nu doreau ca la urechile tinerei din Fărțănești să ajungă cine știe ce detalii dintr-un asemenea secret de stat. Maricica ieși și tovarășa Pascu reluă, sorbind, din când în când, din cafea:

— Important este să facem totul într-o discreție absolută.

— Dar profesorii vor pune întrebări...

— Dumneavoastră le veți spune că este vorba de un concurs pe țară și din Galați au fost alese numai școlile din Țiglina I.

— Deci mai sunt și alte școli...

— Noi nu răspundem decât de Școala Generală numărul 6.

Cel de-al treilea, care încă nu vorbise, deschise servieta și scoase un dosar cu șină, din care desprinse două coli A4 dactilografiate:

— Aveți aici protocolul privind această acțiune. Sunt trecute și numerele de contact și câteva detalii, pentru a colabora cât mai eficient.

Directoarea luă una dintre coli și începu să o parcurgă atent. Gradul cel mare preluă din nou discuția:

— V-aș ruga să luați cunoștință, să-l semnați și să-l ștampilați și să păstrați o copie. El este semnat de domnul colonel Stoianov.

Directoarea îl cunoștea bine pe Stoianov. Mergeau des la pescuit peste Dunăre, începând de prin luna mai și până târziu în toamnă. Vara mergeau cu șalupa căpitaniei în Deltă. Sigur soțul ei va afla câte ceva despre „legenda” asta. Se ridică și deschise ușor ușa biroului:

— Maricica, adu-mi te rog ștampila! Aia rotundă...

Maricica intră cu ștampila rotundă și tușiera. După ce directoarea semnă și ștampilă, Maricica strânse ustensilele și părăsi biroul. Gradul sorbi grăbit cafeaua, aruncă o privire pe document și-l întinse colegului care-l puse cu grijă în dosarul cu șină și apoi în geantă. Se ridică și, înainte de a se îndrepta spre ușă, mai adăugă:

— Vă rog să puneți acest document separat, nu-l amestecați cu celelalte... probabil că după... ce se va încheia... concursul, îl vom recupera noi.

— Sigur! De fapt... nici nu știu dacă este... legal!

— Când vorbim de Securitatea Statului... avem alte legi...

— Securitatea Statului?

— Tovarășa Tulică... dacă era vorba despre altceva... nu ne trimiteau pe noi...

— Ce-i drept...

— E foarte bună cafeaua. Mai venim!

— La o cafea... sper...

Și râseră!

Discuția se termină în mijlocul recreației mari. Curtea era acum plină de copii care se fugăreau, țipau, agitau vestitele fulare împletite cu care se derulau adevărate turniruri.

Cei trei părăsiră curtea școlii și se îndreptau acum spre Volgă. Șoferul îi văzu și opri repede radioul, ieși din mașină și deschise toate portierele.

De la fereastra clasei sale, Gelu privi cum ciudații musafiri se urcară în mașină și cum aceasta porni încet spre strada Partizanilor. Avu un moment senzația puterii, privind de acolo, de sus, mașina neagră îndepărtându-se. El va fi într-o zi ca ei, în haină de piele și o limuzină Volga va veni să-l ia de acasă și să-l ducă la serviciu. El nu va fi niciodată precum cei care mergeau cu autobuzul 11 înspre centru, ori cu bicicleta sau tramvaiul, pe viaduct, la muncă în Combinatul Siderurgic.

Apoi se gândi că, totuși, ceva nu era în regulă. Cunoștea mașina. Tatăl lui mergea cu ea de câte ori venea în Galați...

Galăți, 1966

Ideea construirii Combinatului Siderurgic în partea de est a României, cu acces la Dunăre și la Marea Neagră, a fost discutată pentru prima dată la Plenara Partidului Muncitoresc Român din 1958. Decizia a fost luată printr-un decret din 1960, după ce la Congresul al VIII-lea s-a aprobat o investiție uriașă pentru acest proiect. Gheorghe Gheorghiu-Dej, având descendențe gălățene, a hotărât amplasarea obiectivului pe locul său actual, dar nu a mai apucat să-și vadă visul cu ochii. A murit în 19 martie 1965 iar panglica inaugurală a fost tăiată de succesorul său, Nicolae Ceaușescu, în ziua de 14 septembrie 1966, la ora 17:56.

Refuzul Uniunii Sovietice, al cărui lider era Nikita Hrușciov, de a finanța acest proiect l-a determinat pe Ceaușescu să caute sprijin tehnologic și financiar în Occident.

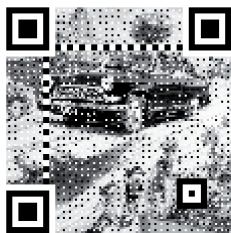
Strada în formă de U

La începutul lui septembrie 1966 eu și mama mea, divorțată de doi ani, ne-am mutat, dintr-un loc unde am stat în gazdă, la blocul C. 29 din Țiglina I, față în față cu blocul C. 30, într-un apartament vagon cu două camere, iar eu am primit dormitorul. Ce mândru eram, la 10 ani și ceva, că aveam camera mea, cu un pat mare cu ladă și cu un șifonier

masiv din lemn, pe care te puteai urca și sări de pe el, direct pe saltea. Pe peretele de lângă ușă era un corp de mobilă format dintr-o măsuță cu sertare și o oglindă mare și o masă pe care urma să-mi fac eu lecțiile. La capul patului mama pusese radioul cu lămpi, „Carmen”, făcut cadou de tatăl ei, Vasilică Fleancu din Moșneni, la nuntă, în 1956.

Cred că mama gândise dormitorul pentru ea, dar, ca o mamă adevărată ce era, ținând cont că pleca foarte devreme la lucru și se întorcea târziu și că astfel m-ar fi deranjat tot timpul, s-a sacrificat pentru mine și mi-a cedat dormitorul. Lucra la I.V.V. – „Întreprinderea de Vie și Vin”, sau, cum i se mai zicea popular, „Vinalcool”. Era o ingineră de excepție, dar pentru că n-a vrut niciodată să intre în partid... nu a putut să devină directorul instituției. Deși o merita pe deplin. Mie personal nu mi-a plăcut niciodată să bea. Nici să fumez și nici jocurile nu mi-au trezit vreo pasiune... Dar, cum suma viciilor este constantă... o să mai vorbim mult despre asta...

În sufragerie, mama avea un recamier greoi, extensibil, care stătea mai mult strâns ca să nu ocupe prea mult loc. O masă mare, în mijlocul sufrageriei și lângă ușa care ducea în balcon, o comodă pe care în curând avea să apară un televizor alb-negru, Temp 6M, printre primele care s-au vândut în România.

Strada Partizanilor, acum Regiment 11 Siret, este o stradă cel puțin ciudată, din cartierul gălățean Țiglina I. Pornește din Bulevardul Brăilei, vizavi de Casa de Cultură a Sindicatelor de azi, face un U aproape perfect și ajunge tot în Bulevardul Brăilei, de data asta vizavi de Inspectoratul Județean, azi – de Poliție, în anii '60 – de Miliție. În memoria tuturor gălățenilor a rămas valabil tot vechiul nume al străzii. Până și pe autobuzul 11, care și în ziua de azi trece pe acolo, este marcat tot „Piața centrală – Partizanilor”. Cred că locuitorii cartierului nu vor accepta niciodată noua denumire a străzii. Până și pe talonul de pensii al lui Aurel, unul din pușinii care mai locuiesc acolo, dintre copiii din „Confreria Partizanilor”, scrie: Strada Regiment 11 Siret, fost Partizanilor.

LBRIS

We know
books

PROIECT CO-FINANȚAT DE:

RADU DINULESCU

COPACUL VERONESE

FICTIUNE BINE TEMPERATĂ

**CINCINALUL
1976-1980**

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

Cuprins

CASTING.....	7
ANDRADA.....	12
SERVESC PATRIA!.....	14
VIOREL ȘI VIOLETA, 1975.....	24
Complexul lui Oedip.....	30
Revelion '75 – '76	40
ANUL 1976.....	45
Revelion '75 – '76 (<i>continuare</i>).....	46
Fuga în Mexic	50
Bobul de cafea	57
Spitale... spitale.....	71
Carnavalul nefericiților.....	80
Lungul drum al Pleniței.....	90
Liberarea	95
Război cu Gaza... se face	104
„Lunga vară fierbinte”.....	108
Conflict, contrapunct, suspans... Murdepa	121
O înmormântare și mai multe nunți.....	147

Conflict, contrapunct, suspans... Cucuiul	153
„Iarna vrajbei noastre”	162
Revelion '76 – '77	169
ANUL 1977	171
Revelion '76 – '77 (<i>continuare</i>)	171
Ciuleandra.....	173
Cârțițele	187
Conflict, contrapunct, suspans... Pisica albă, pisica neagră.....	195
Țuți către Violeta, prima scrisoare.....	207
Marele cutremur.....	217
Craiul din Curtea Veche.....	222
Conflict, contrapunct, suspans... De-a bușilea	228
Elvis	235
„La femme defendue”	243
Mexico	257
Țuți către Violeta, a doua scrisoare	263
Spitalul Fundeni.....	270
Revelion '77 – '78	279
ANUL 1978	284
Conflict, contrapunct, suspans... Cotele apelor Dunării	284
Miss Nude Universe.....	306
Cărțile de joc vorbitoare	322
Conflict, contrapunct, contradicție... Florin Harasim.....	328

ANUL 1979	339
Conflict, contrapunct, contradicție... (<i>continua</i> re) ..	339
Scrisoarea Violetei către Țuți	351
Supraveghere și pedeapsă	357
Botez în post	373
Printișorul	384
Conflict, contrapunct, suspans...	
Groapa cu nisip	395
Hochdeutsche Sprache.....	409
Miss Olympia	417
Aida și Vetuța G.....	429
ANUL 1980 SAU 5740	442
Die Zeit bleib stehen.....	443
Dramaturgia delirului, episodul 1.....	451
Dramaturgia delirului, episodul 2.....	464
Dramaturgia delirului, episodul 3.....	471
Dramaturgia delirului, episodul 4.....	481
Dramaturgia delirului, episodul 5.....	486
Trezirea	493
Conflict, contrapunct, contradicție...	
Acești îngeri triști.....	499
Testamentul lui Smith.....	511
Homer Circumcis.....	521

Casting

Am șaiszeci și șapte de ani și sunt la cel de-al cincilea roman. Întâmplările din această carte sunt o continuare a epopeii apărute sub numele de „Trilogia gălățeană” din care primul volum, „Diversiune în eter”, și al doilea, „Confretria Tropicana”, au apărut în 2022 și 2023. Se poate considera că este al treilea volum al unei povești care acoperă, cel puțin până acum, nu mai puțin de 15 ani... sau, ca să păstrăm „l'air du temps”, trei cincinale. Puteți, fără probleme, să citiți numai acest volum, el fiind coerent și încheșat în sine. Dar, dacă vă zgândăre curiozitatea și doriți să aflați mai multe... despre trecutul unor personaje, despre evoluția lor anterioară, continuați cu volumul 2 și apoi cu volumul 1. Curios îndemn, nu? Și, totuși, dacă vă va tenta această „peripeție”, vă veți convinge că, din punct de vedere al asimilării evenimentelor, al citirii lor afective... lucrul se susține!

Și voi mai încerca un lucru, un artificiu stilistic, dacă vreți, care a pornit de la o discuție cu doamna Mich... una dintre cititoarele primelor două volume.

Totul a debutat, cum se putea oare altfel?, cu o conversație pe WhatsApp, la câteva săptămâni după lansarea romanului „Confretria Tropicana” la Galați.

[11.11.2023 23:01] Mich: Bună seara, Radule! 😊

[11.11.2023 23:02] Mich: Acum am terminat cartea ta „Confretria Tropicana” de 532 pagini. Simt ca trebuie sa-ți spun ce cred fără ipocrizie, că poate te va ajuta pe viitor... Îmi place că ai ușurința de a portretiza prin dialog... este important... dar, după părerea mea, nu e de ajuns... Eu nu știu cum să-mi imaginez că arată, de exemplu, Viorel și Violeta... Pe Svetlana, Lioara și Iulian Oprea, noroc că-i cunosc foarte bine... De exemplu, pentru Iulian Oprea aveai, slavă Domnului, ce să povestești despre el prin portretizare narativă. Eu, pentru că l-am cunoscut, îl vedeam în fața ochilor datorită dialogului scris de tine. Ai memorie bună! Păcat de el, s-a prăpădit prea devreme, Dumnezeu sa-l odihnească! De la jumătatea cărții, sau cam așa ceva, poveștile au început să mă prindă și mai tare pentru că, pe parcursul redactării, vedeam evoluția în tehnică și în stil a autorului... pur și simplu s-a simțit cum crești de la pagină la pagină... și când tocmai mă întrebam de ce ai pus tocmai titlul „Confretria Tropicana”, ai venit cu povestea aia cu Raul și cu artificiile, discuția cu CIOCHINĂ și restul și atunci a început să se facă lumină... Apropo, CIOCHINĂ este tipul care a fost director la LVA? EL VA CITI CARTEA? ☺ Mi-a plăcut foarte mult finalul și povestea cu revelionul din Delta Dunării, cu ședința foto. Acolo am rezonat perfect, mi-au plăcut maxim imaginile... totul... pentru că, vezi!, ai băgat și puțintică narațiune... Întrebarea care mă roade: este ficțiune sau adevăr povestea cu ședința foto din cala vaporului??? Succes pe mai departe, Radule! Mă duc să mă culc. Noapte bună!

[11.11.2023 23:09] Eu: Mersi pentru aprecieri și critici. O să am ocazia să-ți spun de ce, uneori, am apelat la anumite modalități de exprimare. Ciochină a murit anul acesta. La începutul „Tropicanei” este un dialog pe WhatsApp care vorbește despre acest lucru. A fost un coleg de clasă, dar nu a fost profesor la LVA. Simplă coincidență de nume! ☹ Viorel și Violeta nu au corespon-

dent exact în trecutul meu. Dar ei pot fi oricine... Am cunoscut multe fete ca Violeta sau cupluri în situația asta... nu numai în Galați... M-am gândit că oricum detaliile despre un personaj se scriu în câteva rânduri și se uită de cum ai dat pagina...

[11.11.2023 23:15] Eu: Mi-ai dat totuși o idee... Pe viitor, tot nu voi descrie particularități de înfățișare ale personajului, dar voi propune un actor care l-ar putea juca! Pentru că la mine, la modul cum scriu, lucrurile nu trebuie să fie cum te-ai aștepta... Am experimentat acest artificiu în romanul meu „Tegument”, dar apoi am neglijat procedeul. Mă bucur că mi-ai declanșat, din nou, interesul pentru el. Pentru cei care nu-l cunosc pe Iulian Oprea... el ar putea fi interpretat de Marcel Iureș. Cât despre povestea cu shutting-ul din Deltă... ce este și ce nu este adevărat? Nici eu nu mai știu! 😊😊😊😊 Noapte bună și mersi!

Doamna Mich... nu mi-a răspuns imediat. Probabil că a adormit „cu mine în gând...”. A doua zi dimineată, cu cafeaua pe jumătate băută, am deschis calculatorul și am găsit un mesaj de la ea:

[12.11.2023 09:13] Mich: Cum ai zis că se numește autorul turc care îți place ție mult?

[12.11.2023 09:14] Eu: Orhan Pamuk

Cred că, mai degrabă, adormise cu autorul turc în minte!

Cum spuneam, datorită acestui schimb de mesaje, am luat o hotărâre care cred că va satisface dezideratul unor cititori care doresc să aibă imaginea unor personaje în clipa când citește povestea lor sau dialogurile lor: să fac un casting, care va dura pe toată perioada redactării acestui roman și pe care-l voi atașa

site-ului care acompaniază seria de romane. Voi pune acolo câteva fotografii ale actorilor care, în viziunea mea, ar corespunde imaginii anumitor personaje din carte. Evident, voi alege fotografiile luate la o vârstă care se apropie de vârsta personajului corespunzător. Practic, voi alcătui o fișă, așa cum se face la orice distribuție de roluri la teatru sau în industria cinematografică. Această pagină se va numi chiar așa: „Casting”.

Și acum, înarmați cu acest „tools” informatic, vă las să descoperiți această lume, mai complicată decât cea din volumele precedente, și care, prin mijloacele literaturii, a devenit hiperbolizată... Altfel... ce rost ar fi avut! Și vă mai dau un amănunt: prin mijlocirea unor QR-uri veți putea consulta pagina web <http://volga-neagra.com/> care acompaniază

aceste trei volume, oferindu-vă imagini, documente, relatări, filme, reportaje, clipuri muzicale și emisiuni TV, din perioada respectivă, dar și din perioada redactării romanului (septembrie 2023 – mai 2024) și care vă vor purta în atmosfera anilor '76 – '80, una dintre cele mai interesante perioade din secolul trecut, în care comunismul avea să dezamăgească total și să pornească ineluctabil pe drumul căderii jalnice în derizoriu, în cea mai mare parte a țărilor din Est, precum și în mintea multor intelectuali de stânga, din toată lumea... Această tendință este în actualitate și azi, poate chiar mai mult decât atunci... Pentru că idei neomarxiste apar în cele mai neașteptate zone ale lumii și în cele mai neașteptate minți... care aduc din nou umbra unui război mondial peste lume și se aud strigăte răgușite, pline de ură și intoleranță, în numele unor zei luați în captivitate de doctrine neînțelese pe deplin și rău interpretate...

Vă mai recomand ca, în timp ce citiți, să vă lăsați purtați în atmosfera acelor ani, în clipa când veți ajunge la un QR care vă trimite spre

un clip muzical, spre un montaj de imagini sau documente acompaniate de un cântec și, mai nou, purtați de imaginea actorilor interpreți din „Casting”... Veți avea astfel senzația că vă aflați acolo, imergenți într-o realitate vie, cu toate că ea nu mai există de mult, și veți avea senzația nu că vedeți un film, ci că... trăiți într-un film!

Andrada

12/08/2014 21:37

Mi-aș fi dorit să fi trecut altfel copilăria; mi-am promis mereu că o să-ți scriu când voi ajunge la majorat. În sfârșit, sunt adult din data de 20 iulie și de aceea scriu acest mesaj cu mult curaj. Îmi pot imagina, cu ușurință, cum trebuie să te surprindă spontaneitatea apariției mele, fiica ta reapărând în viața ta după atâția ani. Nu știu dacă ești mulțumit de asta sau doar enervat, sau poate chiar furios. Totuși, nu te teme: nu vreau să te oblig să-ți asumi responsabilități pe care le-ai refuzat cândva. Singura mea dorință este să te cunosc. Vreau să știi că te-am iertat și că putem recupera timpul pierdut. Să fac acest pas a fost destul de dificil, dar dorința mea de a-ți scrie a fost mai puternică. În schimb cer doar puțină înțelegere și acceptul de a-mi răspunde. Am așteptat acest moment o mare parte din copilăria mea și te rog să nu mă dezamăgești. Sunt de ceva timp în Franța; m-am înscris la studii aici. Aștept cu mare nerăbdare răspunsul tău, punctul tău de vedere, fie el pozitiv sau chiar negativ.

Fiica ta biologică...

Am descoperit, fără surprindere, acest mesaj, în limba franceză, pe Messenger-ul de la Facebook. Îl așteptam de mult și simțeam că va trebui să vină sau că, într-o bună zi, va bate cineva la ușa mea, oriunde m-aș fi aflat, și-mi va spune:

— Eu sunt fiica ta biologică. Am venit...

M-am grăbit să răspund, dar nu a mers chiar atât de ușor... De câteva ori mesajul a fost respins de rețeaua de socializare și nu a fost recepționat de partea cealaltă...

31/08/2014 10:42

Dragă Andrada, nu eram la curent că știi cine este adevăratul tău tată! Nu am vrut niciodată să deranjez o ordine care a fost stabilită în afara voinței mele, acum 18 ani! Mă bucur că ești în Franța! Păcat că nu ai scris acum două sau trei săptămâni! Eram la Avignon și am fi avut ocazia să ne vedem și să ne cunoaștem. Văd clar că nu știi nimic despre mine și nu ai informații despre ceva care se referă la viața mea, activitățile mele... ID-ul meu Skype d.raduradu. Voi fi la Belfort în luna octombrie, din 24 până pe 2 noiembrie. Voi lucra cu Teatrul de Păpuși Belfort. Aștept o scrisoare (mesaj pe email) cu mai multe detalii despre tine! Poți să intri online, pe Google și, pur și simplu, tastezi numele meu și vei găsi multe informații despre mine. Locuiesc în Arad și am o casuța într-un cartier special, într-o zonă foarte frumoasă. Dacă vrei să vii la mine pentru câteva zile, în august sau septembrie, vei fi binevenită! Aștept vești de la tine! Pe curând, Radu +40 788523766 și +40-745076699.

Mesajul de dinainte am încercat să-l trimit de câteva ori, dar, pentru că el conținea adrese de email și link-uri de internet, a fost respins de fiecare dată. L-am postat de câteva ori, dar nu a funcționat niciodată. De asemenea, trebuie să recunosc că nu folosesc foarte mult Facebook și intru rar acolo. Nu-ți fie teamă, nu sunt nici plictisit și nici indiferent față de tine, mai ales că mereu am vrut să te protejez de un adevăr pe care nu eram sigur că îl cunoști! Pentru a fi siguri că contactul nu mai este desființat încă o dată, te sfătuiesc să folosești, data viitoare, toate canalele în același timp: email, sms, Facebook, WhatsApp.... Ulterior, vom alege unul, cel mai convenabil pentru amândoi. Sper să ne vedem curând, Radu

Și ne-am văzut la Belfort...

Servesc patria!

Cum cincinalul 1971 – 1975 a fost realizat în patru ani și jumătate, și la mine, în cronologia romanelor mele, a rămas un laps de timp neacoperit, un vid temporal pe care-mi permit să-l acopăr cu anumite fragmente care nu au încăput în finalul poveștilor din „Confreria Tropicana”, deși s-au petrecut în cincinalul cere tocmai se încheia, fragmente care sunt foarte necesare aici... pentru a putea clarifica anumite lucruri.

Duminică, 14 decembrie 1975. Pe timpul nopții, vremea se stricase semnificativ.

În zorii zilei, nu m-a condus nimeni la gară. Nici eu nu am vrut ca soția mea, cu care mă căsătorisem cu nici două zile în urmă, să se obosească atât de dimineață, cu pruncul în pântec și după o zi și o noapte absolut nebune. Am lăsat-o să stea liniștită în pat și mi-am luat hainele de armată pe mine. Când m-a văzut îmbrăcat așa, au podidit-o lacrimile. Am sărutat-o și am ieșit repede din cameră, altfel m-ar fi pufnit plânsul și pe mine... În hol, pe clanța ușii de la intrare era o pungă de plastic pe care Cornelia, soacra mea de două zile, prinsese un bilețel pe care era scris cu verde: RADU. Era culoarea cu care corecta tezele elevilor la limba română. Am luat punga și am părăsit apartamentul, trăgând încet ușa după mine.

LBRIS

We know
books

RADU DINULESCU
CONFREERIA
TROPICANA

ROMANUL UNEI
GENERAȚII OPRIMATE

CINCINALUL
1971-1975

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2023

Cuprins

<i>Cuvântul meu</i>	7
„ALESUL”	11
GALAȚI, 1971	18
Krishna.....	18
Comunic, deci exist	25
Crapul	30
L.V.A. nr. 475.....	38
Deznădejde și disperare	55
Viorel și Violeta, 1971.....	60
Tonia	65
Ochii	74
A doua ședință de inițiere.....	81
Rose și Edmelyn	92
Revelion '71 – '72	103
GALAȚI, 1972	111
Revelion '71 – '72 (<i>continuare</i>).....	111
După nuntă	118
A treia ședință de inițiere	123

Viorel și Violeta, 1972. 1	129
A patra întâlnire de inițiere	139
Convorbiri cu Rose 1	150
Un scenariu de film	159
Afaceri.....	171
A cincea întâlnire de inițiere	177
Convorbiri cu Rose 2	194
A șasea întâlnire de inițiere	201
Convorbiri cu Rose 3	210
A șaptea întâlnire – Aprobarea.....	214
Uraganul.....	224
Viorel și Violeta, 1972. 2	230
Marele alb	244
Dragostea e boală grea.....	247
Jesus Christ Superstar	257
Revelion '72 – '73	260
GALAȚI, 1973	278
Revelion '72 – '73 (<i>continuare</i>)	279
La mulți ani!.....	286
Interferențe	293
Despărțire în fapt	304
Viorel și Violeta, 1973. 1	309
Fete din Haiti	317
Viorel și Violeta, 1973. 2	322
Năluca	325
Revelion '73 – '74	330

GALAȚI, 1974	339
Revelion '73 – '74 (<i>continuare</i>)	339
Viitoarea mea nevastă.....	344
Samantha	349
Grety Cosmetics	355
Viorel și Violeta, 1974. 1	360
Rufe murdare	363
Qu'est-que tu vas laisser pour moi?	389
«Poživiom, uvidim» – Om trăi și-om vedea.....	396
Viața ca o butaforie	404
Santiago	414
Viorel și Violeta, 1974. 2	418
Revelion '74 – '75 și '22 – '23	424
GALAȚI, 1975	430
Revelion '74 – '75 și '22 – '23 (<i>continuare</i>).....	430
Viorel și Violeta 1975. 1	434
Moarte muzicii pop!.....	439
Zmeie.....	446
Lucrurile	459
Cutremure	463
Viorel și Violeta, 1975. 2	469
Expoziția	474
Mazal tov, tovarăși!.....	485
Ultima săptămână	500
Am înțeles, să trăiți!.....	503
Moartea lebedei negre	508
Zbor pe deasupra falezei.....	513
<i>Prolog</i>	529

„Alesul”

În ziua de 12 martie 1975, la Tours, în Franța, la sediul Asociației Rețeaua Emițătorilor Francezi (REF), aflată pe strada Suediei la numărul 30, s-au strâns doisprezece români din diferite colțuri ale lumii. Rând pe rând, fără a se depăși o anumită discreție care trebuia să învăluie întreg demersul istoric, care avea să se consume în acea seară, exact la ora 18.00, evident ora Franței, au venit câteva mașini, unele mai banale, altele mai de soi, ba chiar și un Trabant cu număr de Galați, transformat pentru un membru cu infirmitate locomotorie.

Ziua nu era aleasă întâmplător, era o dată aleasă cu tâlc și cu o anumită grijă la detalii, lucru ce ținea de cutumele și chiar de heraldica Confreriei Tropicana.

- Ananas!
- Ananas!
- Ananas!

Astfel se salutară cei doisprezece membri, deși nu toți se cunoșteau în mod direct, nu aveau toți aceeași vârstă, putem chiar spune că aparțineau unor generații foarte diferite, dar erau toți absolvenți ai Liceului „Vasile Alecsandri” din Galați și aveau în spate un număr impresionant de ore de comunicare prin sisteme de transmisie radio. Pentru că în Confreria Tropicana, prin tradiție, acesta era modul de a transmite

informații, hotărâri, idei, uneori urări și mesaje personale anodine, și acest lucru încă din 1930, când s-a pus prima dată problema relaționării între membrii Confreriei și, mai ales, dintre membrii din țară și cei din diasporă.

Unii dintre invitații la această importantă întâlnire veniseră la Tours de peste oceane, alții din Europa și unul chiar din Noua Zeelandă. Nu se știau toți după nume, mai degrabă după indicativele personale, și acum urmau să pună o imagine peste cele câteva litere și cifre care corespund cu numărul de înmatriculare al fiecărei stații din rețeaua de radioamatori.

De cum se strânseseră toți, vizitară mai întâi sala de expoziție a cardurilor QSL, unele dintre ele datând de prin anii '20, grupate pe țări, înrămate frumos și atârinate în simeze pe toți pereții. Erau poate câteva mii de astfel de cărți poștale și cei doisprezece le admirară cu entuziasm, mai ales când descopereau câte un indicativ pe care-l cunoșteau și cu care comunicaseră deja, în trecut.

Pentru cine nu știe, un card QSL este o confirmare scrisă a unei radiocomunicații bidirecționale între două stații de radio amatori sau o recepție unidirecțională a unui semnal de la o stație de radio AM, radio FM, televiziune sau unde scurte, sau recepția unei radiocomunicații bidirecționale de către un terț ascultător. Un card QSL obișnuit are aceeași dimensiune și este fabricat din același material ca o carte poștală tipică, iar majoritatea sunt trimise prin poștă, ca atare. HH2QLD, cel care fusese însărcinat să conducă ședința de stabilire a „alesului” se puse într-o postură de lider și le vorbi tuturor, evident în limba română pe care o cunoșteau și o vorbeau foarte bine toți cei prezenți.

— Vă mulțumesc mult că ați răspuns acestei chemări, cu toate dificultățile legate de distanță pentru unii, de obligații de serviciu și familiale pentru alții, de vârstă chiar pentru câțiva dintre noi... Este ziua în

care comuniștii ruși sunt de părere că au triumfat forțele democratice, iar noi spunem că a abdicat Țarul Rusiei și a căzut monarhia. Este deci o zi de mare tristețe, dar, pentru mine, de bucurie să vă pot primi aici și să-i pot cunoaște pe cei cu care mă văd azi pentru prima oară. Așadar, vă salut pe toți cu drag. Ar fi preferabil să nu pronunțăm nume, tradiția ne obligă să ne adresăm unul altuia cu indicativele noastre. Mie personal mi se pare chiar frumos... Dacă sunteți de acord...

— Sigur... așa am procedat mereu...

— Nici nu mai trebuie menționat.

— Așa cere protocolul...

— Excelent. Propun atunci să mâncăm mai întâi. „Mangeons un morceau!” cum spun colegii noștri din Franța.

— Bună idee!

— Chiar începuse să-mi fie foame...

— Vă rog, să trecem atunci în camera de protocol...

Cei doisprezece au trecut pragul camerei de protocol unde, pe o masă destul de lungă, se aflau câteva platouri cu „amuse-gueule”, nume dat aperitivelor pe care francezii le servesc în cadrul recepțiilor. Într-o parte, pe o altă măsuță, mai mică, se aflau două vase de inox, cu capac culisant, sub care ardea molcom o flacără minusculă ce ținea în permanență cald într-unul din vase un „ragout de bœuf” și în celălalt sarmale și măcăliguță.

În câteva frapiere cu gheață pluteau sticle cu vin alb de Bandol.

Românașii au mâncat bine, au băut fiecare câte un pahar de vin, au sporovăit puțin despre indicativele lor, și-au amintit discuții pe care le-au avut prin eter de-a lungul anilor...

La un moment dat, HH2QLD a ridicat un pahar și l-a lovit ușor cu un cuțit:

— Domnilor, peste câteva minute va fi ora 18. Protocolul ne obligă să fim foarte punctuali și atunci... poate că ar fi bine să ne îndreptăm spre sala unde am instalat urna Confreriei.

— Sigur.

S-au oprit toți din discuții, unii au golit la repezeală ce mai rămăsese în paharele de vin și s-au îndreptat spre sala cu pricina, unde prietenul și colegul amator al undelor din Franța al lui YO5BOX amenajase o cutie frumoasă din plastic, câteva foi de hârtie și două pixuri cu emblema REF 37.

— Frați ai Confreriei Tropicana, am pregătit o listă cu trei nume, fiecare având alături în mod simbolic și un cod asemănător cu cele ale radioamatorilor: Yx001, Yx002 și Yx003. Iată lista cu cele trei nume, o împăturesc și o pun aici pe masă și vom vedea cine va fi „alesul”. E clar până aici?

— Sigur... bineînțeles...

YO5BVV puse hârtia împăturită, pe masă și se întoarse din nou către ceilalți unsprezece.

— Aici am scris cele trei indicative pe trei bucăți de hârtie, și le voi pune în urnă. A se remarca faptul că fiecare indicativ corespunde cu un nume de pe lista împăturită. Acum vă rog să treceți fiecare dintre dumneavoastră și să amestecați bilețelele.

Toți membrii confreriei au trecut liniștiți prin dreptul cutiei din plastic și au învățat puțin biletele. S-au dispus mai apoi în jurul mesei, cu o mină protocolară.

— Așa... acum cred că nu mai este niciun dubiu că alegerea are un caracter cu totul fortuit și că numai soarta și hazardul pur vor face ca unul dintre aceste nume să fie „ales”. După cum ați fost informați, acest „ales” va trebui să moară pe data de 23 August, semnaland astfel, la cel mai înalt nivel, că drumul României este, din punctul nostru de vedere, precum și al multor alți români de bine, unul total greșit și că poporul nu mai poate îndura nenumăratele umilințe la care este, în mod permanent, supus.

YO5BVV se apropie de urna din plastic și retrace un bilețel, despăturindu-l la vedere, aproape demonstrativ. Totul îmbracă marca unui ritual, al unui spectacol, lucru care a plăcut întotdeauna în Confreria Tropicana. Arată bilețul tuturor și apoi citește cu glas ferm, la fel de ritualic și teatral:

— Yx002. Ne uităm acum pe lista noastră și...

Coala de hârtie este despăturită și arătată către ceilalți care se apropie mai mult sau mai puțin de petecul boțit, ce are acum aspectul unui personaj de origami redevenit coală de hârtie.

— ...vedem că alesul este... Raul Șustner.

— Numai bine: „alesul” face oricum parte dintre „aleși”.

— Cred că toți trei fac parte din „poporul ales”...

— Verilor... vă rog, fără apropouri antisemite... De orice poate fi acuzată confreria... dar nu și de antisemitism. Mai ales că avem printre noi pe vărul YO7CNG care vine direct din Israel.

— Și care este, după știința mea, că-l cunosc foarte bine, un „goi” get beget.

— „Hagoi hatov”! (Neevreul cel bun, în ebraică)

Cel care făcuse precizarea era chiar vărul YO7CNG. S-au auzit câteva murmure printre veri, dar lucrurile nu au degenerat mai departe. YO5BVV își reluu rolul de maestru de ceremonii și trase urna din plastic mai la îndemână.

— Și acum desfacem din nou celelalte hârtii din urnă, ca să vedem că nu am făcut vreun tur de magie sau vreo alba – neagra, și iată că avem Yx001 și Yx003 care vor rămâne în viață cu speranța că vor înțelege semnalul de avertizare al nostru și al poporului.

— Și dacă nu vor înțelege?

— Domnilor, nu uitați că este vorba de trei eminente cenușii care influențează, prin interpuși, chiar pe cei care contribuie la construirea gândirii și orientării politice ale lui Nicolae Ceaușescu. Frazele pornite din mintea lor ajung în discursurile lui Constantin Dăscălescu și, de acolo, direct în oratoriile cacofonice ale cizmarului numit și „Ceașcă”.

În sală se auziră râsete molcome, ca o aprobare discretă a cuvintelor lui YO5BVV.

— Nu uitați că acești trei sunt unul profesor de filozofie, altul ziarist de talent și altul profesor de socialism științific și economie socialistă. Într-un fel, hazardul a ales bine... nimic nu e mai primejdios azi decât gândirea de tip socialist cu aplicarea ei în societate...

- Ei, n-aș zice.
- Eu aș fi înclinat spre filozof...
- Nici propaganda prin media nu este mai puțin nocivă în România.
- Daaaa... propaganda... nenorocita de propagandă cu îndoctrinarea ei.
- Și ce... Occidentul e străin de propagandă? Europa Liberă ce este?
- E un postament la statuia democrației!
- Care democrație?
- America este cea mai democratică țară...
- Și CIA ne bagă democrația pe gât, cu polonicul, pe unde poate...
- Și pe ce... unde poate...
- O parte din asistență râde amuzată, alții nu înțeleg jocul de cuvinte.
- Adică... pe unde medii...
- Acum râd toți!
- Dacă n-ar fi CIA să mai dea, din când în când, cu bâta, s-ar scufunda lumea, ar fi haos total...
- Și în '68 la Paris nu a fost haos?
- Sau în Mexic...
- Ce are America Centrală sau de Sud cu democrația?...
- Parcă în Cuba...
- Preferi Cuba de dinainte de Castro, infestată de mafioți?
- Și acum e infestată de KGB-iști...
- Frate YO7CNG, dar Mossadul ce zice?
- Mossadul face și nu zice...
- YO5BVV luă pixul și lovi de câteva ori în marginea cutiei care scoase un sunet suficient de puternic încât să oprească gălceava care începuse să ia proporții...
- Domnilor, vă rog să nu deviem discuția spre zone minate. Noi ne-am îndeplinit umila misiune pe care ne-a încredințat-o Marele Ananas. De aici încolo, istoria își va parcurge etapele. Sunt destule capete luminate în Confrerie care să gândească și pentru noi și să ducă acțiunea până la capăt. Voi comunica la centru numele celui „ales” și de aici încolo „Dumnezeu cu mila!”

YO5BVV ridică brațul, protocolar, și îi salută pe cei prezenți:

— Ananas!

Toți își ridicară brațele în salutul tradițional, rostind răspicat cuvântul magic de recunoaștere al tropicaniștilor:

— Ananas!

— Ananas!

— Ananas!

— Acum vă invit la o porție de Camembert și să terminăm vinul de Bandol pe care l-am primit de la un bun prieten, și el membru REF de pe Coasta de Azur, special pentru această ocazie!

— Aaaa... Camembert!

— Foarte bun Bandolul...

— Nu vi se pare că seamănă cu Rieslingul de Murfatlar?

— Nici poveste...